

Medailový sen

Vzbudilo mě zaklepaní.

„Sakra, kdo to může být?“ pomyslel jsem si, vstal jsem z postele a zamířil ke dveřím.

Letmý pohled na mého spolubydliče Kubu mi prozradil, že ještě spí navzdory silnému slunečnímu svitu, který se neúprosně dral do našeho pokoje. Stále ještě v oblíbeném spacím triku a trenkách jsem otevřel masivní černé dveře a chystal se poděkovat za vyrušení. Tím vetřelcem byl Poliš. Oblečený v modrém triku se lvem na prsou a v šedých kraťasech.

„Jdete na snídani?“ oslovil mě a při pohledu na moje rozčuchané vlasy a rozespálé oči se lehce pousmál.

„Proč?“ odpověděl jsem nechápavě. „To už je tolik?“

Poliš sáhl do kapsy, vytáhl svůj bílý iPhone a na displeji mi ukázal čas. 9:05. Sakra.

„Hned jsme dole,“ řekl jsem a odešel vzbudit Kubu.

Ani jeden z nás si nenařídil budík, příliš jsme spoléhali na sílu ranních paprsků a málem se nám to vymstilo. Už za padesát minut máme jít.

Málem bychom zaspali nejdůležitější den celého Mistrovství Evropy juniorů ve stolním tenise a celé čtyři týdny tvrdé a náročné přípravy by byly k ničemu. Po včerejším vítězstvím nad Chorvatskem nás dnes čeká boj o medaili! Naším soupeřem bude silný tým Slovinska, ale pokud navážeme na včerejší skvělý výkon, určitě můžeme pomýšlet na vítězství.

„Kubo, vstávej,“ tiše budím svého parťáka.

Nemá moc rád vstávání, tak ho nechci naštvat. Oba totiž dnes hrajeme a společně s Polišem tvoříme sestavu českého družstva. Na zbylé dva kamarády, Jirku a Patrika, dnes zbude jen lavička.

Konečně se Kuba převalí a dává mi znamení, že za chvíli jde. Oblékám si tedy stejné tričko, jaké jsem viděl před chvílí u Poliše a přidávám modré kraťasy. Na nohy pak přijdou ponožky a staré sállovky, neboť se jdu ještě před snídaní proběhnout. Beru si ještě kartu od pokoje a vycházím na chodbu. Náš pokoj číslo 325 se nachází těsně vedle schodiště, po kterém scházím dolů do vestibulu.

V prostorné restauraci napravo ode mě již vidím snídat mnoho dalších hráčů a trenérů, já však mířím na opačnou stranu. Procházím dveřmi a nasávám do plic svěží vzduch ranní Bratislavy. Ač je teprve něco málo po deváté, slunko již notně pálí a zdá se, že nám dnes přichystá další tropický den.

Rituál ranní rozcvičky opět absolvuji jako jediný z českých juniorů. Chápu, že si ostatní raději přispí, ale já věřím, že mi běh pomůže k lepšímu výkonu. Zatím mi tento obyčej prospívá, a tak nehodlám nic měnit.

Nejprve protahuji nohy a přitom pozoruji ostatní pingpongové výpravy.

Na parkovišti před hotelem NIVY se jich opravdu pár najde. Všichni něco dělají, Norové dokonce ve slušném tempu napodobují pohyby, které v zápase nepochybně využijí.

Když jsem protažen a připraven, vybíhám na svou osvědčenou trasu. První dva dny, když jsme hráli ve stejný čas jako juniorky, chodil jsem běhat s nimi, ale teď již bohužel nemohu.

Nasazuji pouze lehké tempo a cesta mě vede bratislavským sídlištěm až do přilehlého parku, kde se otáčím a oklikou mířím zpět. Potkávám pár místních obyvatel, kteří na mě nechápavě koukají. Čekal bych, že za ty čtyři dny, které již šampionát trvá, si zvyknou na přítomnost mladých běžců. Zřejmě se mýlím.

Neuplynuly ani čtyři minuty a už přibíhám zpět k hotelu. Ještě se na chodníku vedle hotelu zacvičím atletickou abecedou a udělám nějaké to STP. Musím vypadat jako blázen, ale co už. Hlavně když to pomůže a budu schopen za stolem odevzdat 200%. Dnes se rozhodne o všem, takže se snažím udělat maximum pro úspěch.

Již notně zpocený, ale naplno probuzený, vcházím zpět do hotelu a mířím rovnou na snídani.

Zdravím našeho trenéra, pana Kláska, čtyřicetiletého bývalého reprezentanta, který se stále může pyšnit vysokou a svalnatou postavou. Na hlavě má řídnuoucí čupřinu černých vlasů a rameno mu zdobí tetování s jeho největším idolem, Sylvesterem Stallonem.

Pod jeho vedením jsme odehráli celou sezónu a někdy je to s ním opravdu k nevydržení. Po každém špatně zhraném míčku (a že jich teda bylo) křičí všemožné rady, což nás rozhodně neuklidní, naopak. Procházím dále a mířím k několika velikým stolům, obtěžkaným jídlem.

Snídaně v hotelu Nivy patřily k těm nejlepším, které jsem kdy zažil. Obrovský výběr všeho možného zaručoval, že chutě všech hráčů a trenérů budou beze zbytku uspokojeny. Když se daří, nic neměním, nakládám si na svůj talíř pořádnou porci míchaných vajíček, přidám trochu zeleniny a celozrnný rohlík a vydávám se usadit ke svým kamarádům, spoluhráčům. Popřeji dobré ráno a sedám si na židli vedle Patrika. Letmo pohlédnu na jejich snídaňové menu, skládající se hlavně z namazaného chleba. Výjimkou je Poliš, který poctivě dodržuje bezlepkovou dietu a snídá pouze vajíčka. S chutí se pustím do své porce a všichni probíráme dnešní velký zápas. Těším se, ale cítím také nervozitu, přeci jenom podobný zápas se nehraje každý den. Celý rok jsem se na něj připravoval.

Když v mých ústech zmizí poslední lžička vajíček, jdu si pro svůj druhý osvědčený pokrm, čokoládové musli s mlékem. Stejně si dávám každý večer doma a jsou opravdu skvělé. Znovu usedám ke stolu. Do jídelny zřejmě přišli nějací Francouzi, protože slyším hlasité pleskání rukou. Tento rituál se opakuje každé ráno, všichni Francouzi si plácají. Skutečně vidím přicházet juniory země galského kohouta a hned míří k vedlejšímu stolu, kde sedí jejich dámské kolegyně. Každý si s každou plácne. Zajímavé.

Nicméně necháváme Francouze jejich podivným rituálům a jdeme si sbalit věci. Protáhnu své ztuhlé nohy výstupem do třetího patra. Ještě mi zbývá třetí ranní vyzkoušený pokrm, a to med. Dvě lžičky každé ráno, podle Novaka Djokovice, nejlepší start do nového dne. Sklenici vody ihned po probuzení také dodržuji, dnešek nebyl výjimkou. Do své fialové tašky skládám dresy, dva modré a dva červené, boty, pouzdra, kde bezpečně odpočívají obě mé pálky, natěšené na hraní, několik ručníků a slušnou porci ovoce pro doplnění energie. Nesmím zapomenout na masážní válec, moji každodenní nezbytnou pomůcku.

Zdá se, že mám vše zabaleno, tak si ještě honem vyčistím zuby. Kuba už netrpělivě čeká, plnou tašku přehozenou přes rameno. "Dělej, Kúčo," snaží se mě popohnat. Konečně vyplivnu pastu do umyvadla, vypláchnu si pusu a rychle si prohlednu svůj odraz v zrcadle. "Jde se na to," pomyslím si a společně vycházíme. Na chodbě už nás čeká zbytek týmu i pan trenér. Oznamuje nám sestavu, která není žádným překvapením, budu hrát já, Kuba a Poliš. Náš juniorský tým se tedy vydává vstříc nehynoucí slávě, nebo věčnému zatracení.

Cesta z hotelu do haly trvá asi čtyři minuty pěšky, což je velmi praktické, neboť si během delší pauzy mezi zápasy můžeme odpočinout v klídku svého pokoje.

Dnes však nic takového nebude, už je deset hodin, do začátku zápasu zbývá sto osmdesát minut. Vcházíme tedy do příjemného stínu vysokých stromů lemujících cestu. Jsem ponořen ve svých myšlenkách, všechny se točí kolem zápasu. Moje přítelkyně Kačka, která je členkou týmu juniorek, mi bude muset na chvíli prominout, že nemyslím jen na ni. Na konci ulice vystoupíme ze stínů a naskytne se nám pohled na obrovský Zimní štadión Ondreja Nepelu, neboli Slovnaft arénu. Je to velká moderní černá budova, která rozhodně budí respekt, a my, stolní tenisté v ní nacházíme ideální podmínky, stejně jako hokejisté Slovanu Bratislava při domácích zápasech KHL.

V hlavní hale je postaveno osm stolů, ve vedlejší pak dalších sedmnáct. Stejný počet stolů se pak nachází v tréninkové hale, která je skoro pořád narvaná a která je naším prvním cílem po příchodu. Všech šest nás vchází do menší budovy, přilepené na černý kolos. Okamžitě pocítíme horko a dusno. První pohled do haly mě trochu vyděsí, na pětadvaceti stolech se tísní zhruba stovka hráčů a celá oblast je tedy silně přelidněná. Plexisklo, které se táhne kolem celého obvodu hracího prostoru, prozrazuje původní účel této haly. Při normálním provozu

komplexu se zde zřejmě nachází tréninkové kluziště. Dokonce i vedlejší hrací hala je ohraničená plexisklem a střídačky a trestné lavice jsou také dobře patrné.

„Hoši, rozehrajte se. Poliš si dá s Kubou, Patrik se Standou a vystřídejte se s Jirkou. Já budu na tribuně, tak tam potom přijďte,“ uděluje pokyny trenér a odchází směrem k hlavní hale. Přesunuli jsme se tedy na bývalou ledovou plochu. Vzduch uvnitř je opravdu těžko dýchatelný, naštěstí za několik minut začínají první dnešní zápasy, tak snad se uvolní nějaké místo. A skutečně, než jsme se převlékli a rozcvičili, dalo se najít pár prázdných stolů. K jednomu z nich jsme s Patrikem zamířili. Vytáhl jsem z pouzdra svou pátku a dva míčky Butterfly. Patrik udělal totéž a mohli jsme začít.

"Tak pojď," řekl jsem a uvedl jsem první míček do hry.

Rozehrávka jako vždy začíná forhandem, nejdříve kontrem a pak topspinem. Cítím se za stolem dobře a mám velikou chuť hrát. Zatím máme stůl jen pro sebe, ale určitě někdo přijde a budeme se muset střídat. Nevadí, už přecházíme na bekendovou stranu.

Čas od času se nám pod nohy připlete cizí míček, a tak přerušíme hru a vrátíme jej zpět jeho majiteli. Na oplátku udělají ostatní hráči totéž pro nás, když se nám míček zatoulá.

Jako vždy, když hrají, utíká čas opravdu rychle. Už je skoro jedenáct. Přicházejí k nám další dva hráči, a tak se musíme střídat. Naštěstí jim to moc nelítá, takže stačíme akorát sebrat míček, a můžeme jít opět hrát. Podávám si ruku s Patrikem, který už hrát nechce a uvolňuje místo Jirkovi. S ním hrají ještě další čtvrt hodinu a snažím se perfektně rozčapat. Když máme oba dost, tak si pláceme a uklízíme svoje náčiní. Dávám pouzdro do tašky, hodím si ji na rameno a honem pryč. Jako vždy po sobě za stolem zanechávám spoustu kapek potu na zemi. Jsem strašně zpocení, ale mám dobrý pocit.

"Jdete na tribunu?" ptám se Kubu a Políše, kteří před chvílí také skončili se hrou.

"Jojo," odpoví mi.

"Tak mi držte místo, za chvíli jsem tam," říkám a odcházím z přeplněné tréninkové haly do příjemného chladu pánské šatny, malé místnosti s dlaždicemi na zemi a dřevěnými lavičkami po obvodu.

Chvíli musím počkat, než ze mě přestane téct nepříjemný pot a pak teprve začínám s lehkým strečingem na zemi. Protahuji obě nohy i ruce a pomocí masážního válce uvolňuji ztuhlé svaly, aby byly perfektně připraveny na zápas. Když jsem hotový a z mých svalů je odplavena veškerá únava, digitální hodiny na stěně ukazují již 11:30. Zápas začíná za hodinu a půl. Nyní je čas na odpočinek, a tak vycházím ze šatny zpátky do prostoru haly. Snažím se v davu hráčů nalézt naše dnešní soupeře, Slovinci. Tamhle jsou. Chvíli sleduji jejich rozehrávku a nevypadá to, že by byli nějak výrazně lepší než my. Všechno se ale rozhodne za stolem ve velké hale. Tady v tréninkové hraje každý světové úder. Na dalších stolech vidím hlavní favority na prvenství - Francouze, kousek dál hrají Švédi v čele s evropskou jedničkou Kallbergem, mým starým známým z Mistrovství světa v Číně. Opravdu celá evropská mládežnická elita se sjela do Bratislavy a pro mě je to čest, že zde mohu být a hrát.

Z tréninkové haly přecházím do prostoru vedlejší hrací haly, kolem které se také táhne plexisklo. Na zdejších stolech už se hrají ostré zápasy, ovšem zde se bojuje "pouze" o konečné umístění, nebo dokonce o záchranu. Všechny boje o medaili se odehrají v hlavní hale. Náš zápas na stole číslo sedm nebude výjimkou.

Stejně jako v předešlé hale, i zde panuje otřesné dusno a vedro. Proto rychle pokračuji dále, ani se nedívám, kdo zde hraje. Procházím ohromným tunelem, mímám call areu, místo, kde dvacet minut před zápasem rozhodčí kontrolují pátky všech aktérů střetnutí. Už slyším nezaměnitelné zvuky zápasů, hlasité povzbuzování, tleskání, prostě vše, co patří k pořádné bitvě za stolem. Tunel nakonec vyústí až do obrovského prostoru hlavní haly. Naskýtá se mi pohled na zdánlivě nekonečné množství sedaček. Kapacita arény je patnáct tisíc diváků a na osmi stolech jsou v plném proudu čtvrtfinálové zápasy kadetů a kadetek. I v nich má naše

malá země zastoupení, kadetky hrají s Rumunskem na stole číslo dva, který se nachází přímo na opačné straně haly. Na sedadlech nad "televizní dvojkou" vidím početnou skupinku českých fanoušků, do které patří i mí kamarádi. Stačí udělat pár kroků doleva a už stoupám po schodišti přímo do hlediště. Již z dálky se snažím rozeznat stav zápasu, ale ještě jsem příliš daleko. Pokračuji proto dále po ochozu a usazuji se vedle Poliše. "Kolik to mají?" ptám se. "0:1, ale Zdena vede 2:0 na sety," odpovídá Poliš. Vyrovnání je tedy na dosah. A skutečně, naše nadějná, dobře hrající hráčka za pár okamžiků srovnává stav utkání na 1:1 k veliké radosti všech českých fanoušků. Bude následovat čtyřhra, ale tu my neuvídíme. Jdeme se ještě rozehrát a odevzdat pátky. První set však ještě sledujeme, ale pak je na čase jít. Dole pod námi vidím české juniorky, fandící z bezprostřední blízkosti. "Hoši, dobře se rozehrajte a nezapomeňte přinést pátky," dává nám pokyny trenér Klásek. Ujistěuji ho, že tak uděláme a míříme zpět do naší oblíbené tréninkové haly. Tentokráte bude mít parťákem pro hraní jen Jirka, Patrik už zřejmě nemá sílu tahat čopy. Cestou se mezi sebou bavíme, nálada je dobrá a uvolněná. Po příchodu do haly následuje obvyklá procedura, kterou opakujeme už asi po šedesáté deváté. Protáhnout, rozcvičit a rychle zabrat volný stůl. To se nám teď bohužel nepodařilo a tak se musíme spokojit pouze s forhandovou polovinou. Naštěstí už není potřeba hrát tak dlouho jako před hodinou, naše těla už jsou v tempu. Bedlivě kontroluji hodiny a když ukazují 13:35, je čas jít. Končíme proto rozehrávku s vědomím, že dvacet minut před zápasem už stejně nic nevylepšíme. Jdeme. Začínám cítit uzlík v břiše, který se stahuje čím dál více, jak se začátek zápasu blíží. V call aree se setkáváme s trenérem, který nám oznamuje rozlosování. "Hoši, zase jsem vyhrál los, takže máme áčko, začíná Poliš s Kozulem, pak Standa s Jorgicem a Kuba se Sfiligojem. Doufám, že vyhrájeme 3:0 a půjdeme brzo na oběd," dodal ještě optimisticky a vzal si od nás pátky, které vzápětí předal rozhodčímu. Vše je v pořádku a můžeme hrát. Vlastně ještě ne, na stole číslo sedm pořád bojují Rumuni a Italové, tak máme ještě čas zkontrolovat, jak si vedou naše kadetky. Čtyřhru zřejmě prohrály, protože stav je 1:2 na zápasy, ovšem Zdena opět vede 2:0. Juniorky nás informují o průběhu čtyřhry a dozvídáme se, že prohra byla velmi smolná, 11:8 v pátém setu. Jedním okem sleduji kadetky, druhým stůl číslo sedm, kde se snad již zápas chýlí ke konci.

Ještě si krátím čas do zápasu hovorem se svojí krásnou přítelkyní Kačkou, jejíž dlouhé nahnědlé vlasy jsou dnes svázané do slušivého culíku. Povídáme si o všem možném, snažím se tolik nemyslet na zápas a najít trochu rozptýlení. Když však na sedmičce překvapivě vítězí mladí Italové, nezbyvá nám nic jiného než vyrazit vstříc našemu zápasu. Opouštíme kadetky, se kterými to nevypadá moc dobře. Rumunka dotáhla stav zápasu a začíná mít výraznou převahu. Náš stůl je bohužel až v poslední řadě, a tak nebudeme moci sledovat konec zápasu. „Nevadí, musíme se hlavně soustředit na ten svůj,“ pomyslím si a v čele českých juniorů se vydávám zabrat sedačky. Naši soupeři již také dorazili. Trochu mě překvapuje, že mají trenérku, starší paní s blondatým culíkem. Zřejmě jim ale vyhovuje, protože zatím na turnaji neprohráli a i v tomto utkání jsou favorité. Jelikož jsme prohráli ve skupině s Polskem, nemáme tak dobré skóre jako Slovinci, ale všechny zbylé zápasy jsme vyhráli bez ztráty bodu. Určitě nejsme bez šance. Hlavně bude záležet na výkonu našeho nejlepšího hráče, Poliše, který se dokáže vybičovat k skvělému představení, jen musí trochu chtít.

Právě on a Slovinec Kozul, vytáhlý černo vlasý borec, obstarají první zápas. Klásek ještě udílí poslední pokyny, lavička je připravena na mohutné povzbuzování a rozhodčí již také přicházejí. Nic tedy nebrání tomu, aby byl zápas zahájen. Po krátké rozehrávce to vše začíná. Je to podruhé v životě, co okusím atmosféru boje o medaili, a moc se těším.

Poliš začíná servisem a od začátku se jeví jako aktivnější. Soupeři dělá veliký problém jeho precizní namotaný nízký topspin z obou stran, po kterém je většinou zatlačen do pasivity. Naproti tomu Poliš dobře přijímá a drží soupeře pod tlakem. K radosti naší lavičky získává první set a i ve druhém si vede výborně. Pan trenér ani nemá moc příležitostí zakřičet některou ze svých osvědčených rad, jen občas mu mezi zuby proklouzne nadávka. Po vítězné

koncovce druhé sady vede Poliš už 2:0. To je signál pro mě, abych se šel rozcvičit. Běžím si natočit vodu do barelů, které jsou rozmístěny po celém obvodu haly. Je tu skutečně skvělá atmosféra, ze všech stolů zní hlasité povzbuzování. Letmo pohlédnu na stůl číslo dva, kde už začíná další zápas. To znamená, že kadetky svůj boj nakonec prohrály. Škoda, jsme tedy poslední naděje na medaili ve družstvech.

Vracím se zpět k lavičce a rozcvička pokračuje. Protahuji si nohy a neustálým poskakováním se snažím nabudit své tělo na blížící se zápas.

Poliš už má k dispozici čtyři mečboly, a tak si oblékám červené zápasové triko a jsem připraven na soupeře vzlétnout.

Skvěle! Poliš po bezchybném výkonu vítězí 3:0 a Česká republika se ujímá vedení. Nyní je řada na mě. Plácám si s Polišem a vystřídám ho v prostoru s červenou podlahou, kde se nachází náš stůl. Mým soupeřem bude Jorgic, podsaditý bombardář, se kterým už jsem dvakrát prohrál, ale toto bude úplně jiný zápas. Trenér mi ještě předává poslední pokyny, které už dobře znám, a můžu jít na to. Ještě si však s každým spoluhráčem podávám ruku.

„Pojď, Kůčo,“ povzbuzují mě.

„Vypusťte Krakena,“ odpovídám a běžím ke stolu.

Svůj ručník ukládám do připraveného místa vedle počítadla a přijímám pátku od rozhodčího. Poté mu podám ruku, stejně jako svému soupeři. Los určuje, že Jorgic začne podáním. Po dvou minutách rozehry zápas začíná.

„First set, Jorgic to serve, zero zero,“ oznámí rozhodčí a je to tady.

Je vidět, že soupeř si na mě věří, protože hned od začátku posílá na moji polovinu stolu prudké a tvrdé topspiny. Já jsem však v klidu, chvíli mi vždy trvá, než začnu vracet tyto projektily. Není proto překvapením, že první set se stává kořistí Slovince. U ohrádky se osvěžuji vodou a Klásek mě nabádá k trpělivosti a větší aktivitě. Snažím se brát jeho rady k srdci. A skutečně, po dvou překvapivých výpadech a několika soupeřových chybách, vedu ve druhém setu již 6:0! Jorgic se sice trochu oklepává, nicméně ztratě setu již nedokáže zabránit. Je vyrovnáno. Nyní jsem to zase já, kdo hýří sebevědomím a aktivitou. Slovinec vypadá zaraženě a často kazí. Třetí set se tedy vyvíjí lépe pro mě až do stavu 7:4, kdy si bezradný soupeř bere oddechový čas. Bohužel to bylo v pravou chvíli, neboť poté přestal spěchat a trpělivost mu přináší ovoce. S Notnou dávkou štěstí nakonec otáčí vývoj třetího setu a ujímá se vedení 2:1. Já však neskládám zbraně a stále bojuji o každý míček a snažím se vracet i nemožné. Bohužel soupeř prokazuje svoje nesporné kvality a drtivým bekendem sbírá bod po bodu. Až nakonec získává i ten jedenáctý a vítězí v poměru 3:1. Měl to ale hodně těžké a doufám, že jsem ho alespoň unavil, aby s ním pak měl Poliš snadnou práci.

Následuje nesmírně důležitý zápas, který obstará Kuba a Sfiligoj. Musím se přiznat, že svému spoluhráči příliš nevěřím, Slovinec zatím podává kvalitní výkony. Jenže to, co předvedl Kuba, jsem opravdu nečekal. Vlétnul na soupeře jako větrná smršť, a dokonce se i povzbuzoval. To se vidí opravdu málo kdy. I přes pět pokažených příjmů získává první set a jeho výkon se stále zlepšuje. Jakmile se mu podaří kvalitně přijmout soupeřův vysoko nadhozený servis, je na stole lepším hráčem. Slovinská lavička je jako opařená, zatímco ta naše se po každém vítězném míčku vymrští na nohy a hlasitě podporuje Kubovo snažení. Úžasné představení našeho hráče končí vítězstvím 3:0. To znamená, že nám stačí vyhrát ještě jeden zápas! Doufám, že to bude hned ten další, Polišovi opravdu věřím.

Šťastný a spokojený Kuba zaujímá místo na lavičce, kde na něj prší chvála ze všech stran. Poliš se mezitím vrací z rozcvičky a připravuje se na duel s Jorgicem.

„Pojď, doraž je,“ říkám mu, když se naše ruce potkají a Poliš míří ke stolu.

Jsem opravdu nervózní, chybí nám jediný bod! Jorgic bude jistě trochu unavený, vyrovnaný zápas s obranářem se musí projevit na jeho fyzickém stavu. Poliš opět začíná aktivně a Jorgic má se změnou stylu viditelné potíže. Je to souboj dvou borců se skvělým bekendem, který nabízí plno atraktivních výměn. Věřím, že naši fanoušci na tribuně se nenudí, a také slyším

jejich povzbuzování. První set dospěl až do stavu 9:9. Následující dvě výměny získává Poliš a za jáсотu naší lavičky míří k ohrádce vedením 1:0 v zádech. Po minutové pauze, kdy se náš hráč občerstvil a vyslechnul taktické pokyny od pana Kláska, zápas pokračuje. Poliš vede 6:0 a vypadá to skvěle! Jenže Jorgic se nevzdává a pomocí dvou bekendových servisů snižuje. Následují dva šťastné balónky a opět pro soupeře. Trenér sedící vedle mě nařizuje time out. Jsem tolik nervózní, že si koušu již tak dost krátké nehty. Oddechový čas se nepovedl a Slovinc srovnává na 6:6 a postupně získává jistotu a čím dál častěji se mu daří dostat Políše do pasivity. I přes velikou snahu našeho borce Jorgic vyhrává druhý set a je zpátky ve hře. Škoda, vedení 2:0 už by bylo hodně slibné. Začíná se tedy nanovo a nyní je to opět Slovinc, který je aktivnější a získává více bodů. Stačí jeden set a všechno se může otočit. Třetí set si na své konto připisuje soupeř a má velmi blízko k vyrovnání. Zvláště když v dalším dějství vede již 7:5. Bohužel musím opět vstát z lavičky a jít se rozvířit. Vypadá to, že na mých bedrech bude ležet osud dnešního napínavého zápasu. Poliš je ovšem bojovník a sérií fantasticky přesných úderů ještě více dramatizuje toto střetnutí, jelikož vyrovnává na 2:2. Stačí nám jediný set! Klásek musí být také velmi nervózní, ale přesto Políše uklidňuje a hučí do něj přesné pokyny a rady. Rozhodčí velí k návratu ke hře a pátá sada začíná. Lépe do ní vstupuje Jorgic, ujímá se vedení 5:1. Zdá se, že už ho jen těžko Poliš zastaví. Jenže stolní tenis opět ukázal svou krásnou nepředvídatelnost. Poliš jakoby se uvolnil a začal hrát to, co umí. Neskutečné bomby a kontratospiny. Slovinc nenachází účinnou zbraň proti těmto mnohdy zázračným úderům a rázem počítadlo ukazuje stav 8:5. Nemůžu se na to dívat, skoro klečím na kolenou a modlím se. Náhle ovšem začal pingpongový bůh Wakantanka přát zase druhé straně a Slovinc vyhrává pět míčků v řadě a má dva mečboly. Už se skoro vracím k lavičce s vědomím, že nakonec budu muset rozhodnout já. 10:9.

„Pojď, Poliš!“ ozývá se halou.

10:10, je srovnáno. Dva míčky, to je vše, oč teď prosím.

Slovinc zahrává dlouhý bekendový servis, který Poliš vyhazuje snad centimetr za hranu stolu. To snad ne. Třetí mečbol. A ten Jorgic za jáсотu slovinské lavičky proměňuje.

„Do prd*le,“ ulevím si a nezbývá mi nic jiného, než rozřešit toto dnešní drama.

„Stando, klid, za týden už si nikdo nevzpomene, jak to tady dopadlo,“ uklidňuje mě trenér.

„Hraj to, co umíš, věřím ti,“ nastavuje mi svou mohutnou dlaň.

I ostatní spoluhráči mi věří, snad je nezklamou. Slovince Kozula jsem dvakrát porazil, ale to nehraje roli. Je to asi nejdůležitější zápas v mé dosavadní kariéře. Přípravoval jsem se na něj celý rok. Soupeř vypadá odhodlaně, bude to jistě dobrá bitva.

První dva míčky zahraje Kozul suverénně a sebevědomí z něj přímo přetéká. Jenže to bylo všechno, co v prvním setu předvedl. Do všeho útočil jak blázen a udělal mnoho chyb, Jasně skóre 11:4 je pro mě dobrým výhledem do druhého setu. Trenér mě chválí, říká, že mám pokračovat stejně. Slovinc se zpět ke stolu vrátil o trochu klidnější a přichází přetahovaná o každý bod. Ani jednomu z nás se nedaří vypracovat si větší náskok. Nakonec je zde stav 9:9 a další koncovka. Podává Slovinc a kazí servis! Nervy zřejmě pracují. Slovinská trenérka se na to nemůže dívat a bere si oddechový čas. Musí to být nějaká čarodějnice, neboť i tento vyšel dokonale a Kozul i přes mou snahu otáčí na 12:10. Zase smůla. Vyhraný set bylo přesně to, co soupeř potřeboval, aby našel herní pohodu a klid, a já naopak pod tlakem kazím. I přes několikabodovou sérii v závěru setu vítězí šťastně Kozul a vede 2:1. Teď už to bude opravdu těžké. Nicméně ještě to zkusím, stačí jeden, dva míčky a soupeř může znejistět. Také lavička je stále pozitivní. Zejména Kuba je po každém míčku na nohou a snaží se mě vyburcovat. Jenže Slovinc je prostě v ráži. Trochu mu pomáhám svým pasivním projevem, ale většinu bodů si zaslouženě uhrává sám. A když kazím bekendový úder do sítě, znamená to jedenáctý bod pro Slovinsko a celkové vítězství pro naše soupeře. Propuká obrovská radost, všichni členové týmu v modrých dresech naskákají na Kozula a radují se. A nám zbyl jen smutek. Pokládám svou pátku na zem, abych s ní náhodou něco neudělal, a jdu sportovně podat ruce

soupeřům. Byli prostě lepší a zasloužili si vyhrát. Jenže to my také. Bylo to tak, tak blízko, pouhé dva míčky.

„Proč? Proč?“ ptám se sám sebe stále dokola.

Co jsem udělal špatně? Měl jsem snad hrát o pět minut déle před zápasem? Více trénovat na soustředění? Dát si k snídani něco jiného? Sednout si na jinou židli? Vybrat si opačnou stranu stolu? Spousta podobných otázek mi po zápase vrtá hlavou a neubráním se. Z mých očí vytrysknou slzy. Stejně jako loni jsem brečel, i letos naše pout' turnajem končí v slzách. Spoluhráči i trenér mě utěšují. Víím, že mi to nemají za zlé, ale já si to nikdy neodpustím, že jsem selhal. Tak to ve sportu bývá. Jedni se radují, druzí brečí. Co na tom, že jsme vyhráli o jeden set více, na body jsme prohráli. Kdyby to bylo jasně 3:0, možná by nás to tolik nemrzelo. Ale vědomí, že scházely dva míčky od postupu do semifinále, je prostě hrozné.

„Nechal jsi za stolem všechno, bojoval jsi, jak to šlo,“ říkám si v duchu a podaří se mi zastavit slzy.

Alespoň na chvíli.

„Pojď, Kůčo, jdeme se najíst,“ říká Kuba a míří ven z haly.

Následuji ho, oči sklopené k zemi a stále plný zlosti a zklamání. Když jsme došli do jídelny, paní nám oznámila, že jsme přišli pozdě, že už se připravují na večeři. No to je fakt den, to bych se posr*l. Je vidět, že je dnes třináctého.

Cíl jsme nesplnili. Dostali jsme nejlepší los a svedli úžasnou a vyrovnanou bitvu. Jenže to prostě nevyšlo. Zdrcující pocit. Ale vždyť je to přece jenom sport a má sloužit hlavně k zábavě. Člověk má jeho prostřednictvím čerpat krásné zážitky, získávat nové přátele, navštěvovat různá místa. Kde jsou klady jsou i zápory a porážka ke sportu prostě patří.

No nic, nezbyvá než hodit dnešní den za hlavu, život jde dál a kvůli jedné porážce se svět nezhroutí. Mám skvělé rodiče, nádhernou přítelkyni. Už jen to, že jsem zde na Mistrovství mohl být, je úspěch. I když s MEdailí by to bylo rozhodně lepší ME.

Stanislav Kučera, oktáva